60e jaargang. — No 17. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 1 Maart 19

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon Nr 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr.
Een maal » 3
Een blad afzonderlijk 10 c

De abonnementen zijn vo taalbaar.

Aankondigingen : 15 ce per drukregel.

Reclamen, vonnissen en artikels, vooraan of binnen blad · 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Zal de algemeene werkstaking gelukken ?

De gewone werkstakingen gelukken maar zeer zelden. De laatste statistieken door het Ministerie van Arbeid uitgegeven, toonen inderdaad dat, van 1906 tot 1910, op 756 werkstakingen 452 geëindigd zijn ten voordeele der patroons, 171 door eene overeenkomst en 133 ten voordeele der werklieden. Dus op 100 werkstakingen zijn er 60 die volkomen mislukken voor de werklieden, 22 die gedeeltelijk mislukken en slechts 18 die ten hunnen voordeele uitvallen.

Welnu, de algemeene werkstaking heeft minder kans te gelukken dan eene gewone werkstaking. Vooreerst, daar zij zich uitstrekt tot alle ambachten, zal zij noodzakelijker wijze meer tegenstand ontmoeten en minder samenhang vertoonen, dan eene werkstaking die zich slechts tot ééne nijverheid uitstrekt. Vervolgens, zij heeft niet voor doel aan de werklieden eenige lotsverbetering te bezorgen, noch hunne belangen te verdedigen. Hoe wil men dan dat de werklieden den noodigen moed hebben om zich aan zulke beproeving te onderwerpen ?

Vele werklieden weten ook dat het algemeen stemrecht hen niet gelukkiger zal maken en dat het de buitengewone opofferingen die men van hen eischt, niet verdient.

Ten andere, het Gouvernement kan en mag niet toegeven aan de bedreiging van algemeene werkstaking : zooals de liberale « *Etoile Belge* » het op 9 September zegde, « geen politieke man, den naam van Staatsman waardig, mag zulke middelen tot regeering aannemen. »

De eischen der socialisten aannemen, omdat deze dreigen met algemeene werkstaking, dat ware het gezag in handen der revolutionnairs geven, dat ware het land aan de anarchie overleveren.

Want, aangemoedigd door eene eerste overwinning, zouden de socialisten beurtelings de verwezenlijking vragen van al de punten van hun programma, telkens vergezeld met bedreiging tot algemeene werkstaking.

* * *

Daar dus de algemeene werkstaking noodlottig zal zijn voor het land, en bijzonder voor de werkende klas die er niets bij zal winnen, is het een plicht voor de eerlijke werklieden de poging die men op touw zet te doen mislukken.

Dit zal hen niet zeer moeilijk zijn. Veronderstellende dat er, zooals de *Peuple* beweert, 125,000 gesyndikeerde socialisten zijn, wat zou zulks beduiden voor de gansche werkersbevolking die uit 1 millioen man bestaat ?

En in de roode kliek zelf, hoeveel twijfelaars, hoeveel protesteerders zijn er niet !

De Waarheid, socialistisch blad van Gent, schreef in Augustus l. l. « dat een grootgedeelte der werkende klas zich wel zal wachten in werkstaking te gaan. »

« Dit zal, voegt het blad erbij, de gramschap der werkstakers opwekken, daar het doel der werkstaking om verwarring teweeg te brengen die het Gouvernement moest doen toegeven, niet zal bereikt zijn. Daaruit volgen dan onlusten, tusschenkomst der openbare macht en misschien bloedbaden.. »

De *Revanche des Verriers* van Charleroi schrijft dat de roode leiders « eene der monsterachtigste politieke attruggelarijen begaan », met de werklieden te eischen hun loon op te offeren « terwijl zij zelf hunne jaarwedden niet storten. »

De *Travail*, van Verviers, kondigde een lang artikel tegen de werkstaking af, waarin, onder andere, gezegd word dat deze niet vreedzaam zal zijn en men zich aan eene bittere ontgoocheling mag verwachten.

De socialisten zijn het dus niet eens over de algemeene werkstaking, die niet kan gelukken. Velen ook zeggen dat hunne partij een verkeerde weg is ingeslagen.

Ook zullen al de christene en anti-socialistische werklieden eraan houden allen op hunnen post te blyven, en niets onverlet laten om de misdadige ophitsingen der socialisten den bodem in te slaan en te verijdelen.

* * *

De liberalen en de werkstaking.

De liberalen die voor de kiezingen van 2 Juni het kartel-verbond met de socialisten gesloten hadden, en die thans begrijpen dat hunne gevaarlijke bondgenooten het land naar den afgrond geleiden, spelen nu de rol van Pontius-Pilatus en pogen alle schuld van zich af te werpen.

« Zoo de algemeene werkstaking uitbreekt, schrijven zij in hunne bladen, dan is zulks de fout der.... klerikale regeering, die in haren hoogmoed niet wil toegeven aan de socialisten ! »

Hebt gij ooit grooteren onzin gehoord, lezers ?

Vele liberale bladen in het buitenland, zooals *Journal des Débats*, *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, *Kölnische Zeitung*, enz. hebben hierop reeds geantwoord, en de handelwijze van het Gouvernement goedgekeurd.

Het liberale *Journal de Liége* komt thans op zijne beurt, aan deze liberale hanswosten duchtig den bol te wasschen, en deftig op hunne plaats te zetten.

Ziehier wat het schrijft :

« De algemeene werkstaking is een revolutionnair middel tot drukking dat niet krachtdadig genoeg kan veroordeeld worden. Geen enkele regeering, dien naam weerdig, kan wijken voor dergelijke bedreiging ; het meest radicale regeeringshoofd van Europa, heer Briand, voorheen socialist, heeft er in Frankrijk het klinkendste bewijs van gegeven.

« Beschikte in België een *liberaal gouvernement* over een meerderheid van 16 stemmen in de Kamer, *het hadde stellig juist gehandeld als M. de Broqueville*, indien een oproerige minderheid, minder dan het vierde der Kamer vertegenwoordigende, door de algemeene werkstaking eene hervorming hadde willen opdringen, welke de wettige meerderheid des lands verwierp.

« *Ook kunnen wij, voor wat ons betreft, ons niet aansluiten bij den veldtocht welke beoogt de Regeering aansprakelijk te stellen voor de algemeene werkstaking*, uitgevonden, gewild en doorgedreven door de socialisten jegens en tegen iedereen. »

En verder stelt *Le Journal de Liége* de vraag :

« Nu door een socialistisch congres de algemeene werkstaking beslist is, zal men het Cartel, dat, zoowel volgens de liberalen als volgens de socialisten, de oorzaak was van de neerlaag van 2 Juni, — *zal men nu het Cartel zien hernieuwen tegen de Regeering op zulk slecht terrein ?*

Ziedaar eene smoutpeer die de liberale keflers goed verdiend hebben, doch waaraan zij zich volstrekt niet verwacht hadden.

KAMER

Onze geachte volksvertegenwoordiger Mijnh. GIELEN, komt de volgende vraag aan den Heer Minister van Financiën te stellen :

Over eenige dagen werd door een brief van den Minister van Landbouw en Openbare Werken aangekondigd dat de kantonniers van Tongeren, Bilsen, Loon en Lanaeken, onder de nijverheidstreeks-agenten gerangschikt zijn geworden met eene vergoeding te meer van tien frank per maand.

Deze maatregel, die reeds lang in verwachting stond, al is hij een goede stap vooruit brengt toch niet alle voldoening mee en hij vergt blijkbaar volledigd te worden door zijne toepassing aan de andere kantons van Mechelen a/Maas, Maeseyck, Bree, enz., die, alhoewel zij waarlijk deel maken van de echte nijverheidskantons, toch van de rangschikking uitgesloten zijn.

Zou de Minister mij niet willen zeggen waarom de kantonniers van Mechelen a/Maas, Maeseyck, Bree, enz., aan de rangschikking uitgewezen zijn gebleven, en dan ook of er weldra voor hen een dergelijke maatregel te verhopen is ?

Antwoord : Ik zal met welwillendheid onderzoeken of het niet mogelijk is in de nijverheidstreek andere gemeenten te rangschikken dan Tongeren, Bilsen, Borgloon en Lananken.

BUITENLAND.

Frankrijk

De bandietenbende Bonnot voor de Assisen
Uitspraak van het vonnis.

Donderdag morgend, rond 6 ure, na de gansche nacht gezeteld te hebben, heeft het Hof van Assisen te Parijs uitspraak gedaan in deze zaak, welke sinds verscheidene weken de gemoederen in spanning hield.

Eene overgroote menigte verdrong zich in en buiten het gerechtshof. De dienst was met 50 republikeinsche wachten versterkt.

De beschuldigden waren zeer terneergeslagen. Soudy had de koorts en zegde gedurig : Ik heb noch gedood, noch geschoten. Callemin zat te beven, en zegde dat zijn verdediger hem slecht heeft verdedigd. Dieudonné weende onophoudelijk.

Om 7 ure 's avonds werd aan de beschuldigden hun avondmaal gebracht, doch allen hadden weinig eetlust.

Om 1 ure 's morgends vergaste Mr Moro Giafferi al de beschuldigden op fleschen bier. Gauzy glimlacht. Callemin gedurig toe ; deze laatste ziet er onverschillig uit.

In de publieke omheining heeft niemand zijne plaats durven verlaten en zitten daar als uitgehongerd.

De luchtgesteltenis in de zaal was onverdraaglijk en velen worden onpasselijk.

Men bespreekt gedurig de uitspraak ; hoevelen er zullen othoofd en tot eeuwigdurenden dwangarbeid zullen veroordeeld worden.

Om 2 ure 's morgends doen de gezwoornen hun avondmaal uit de naburige restaurants toekomen.

De menigte op de boulevards te Parijs was zoo groot dat de dienst driemaal moest versterkt worden.

Na 13 uren beraadslaging heeft de jury een bevestigend antwoord gegeven zonder verzachtende omstandigheden voor Dieudonné en Callemin.

Groote verzachtende omstandigheden worden in acht genomen voor Carouy, Medge, Grozat, Reinert, Belloni, Kibaltchiche en Gauzy.

De jury antwoordt neen, voor wat betreft Rodriguez en de drij vrouwen.

Daar de jury verzachtende omstandigheden in acht genomen had vroeg de voorzitter of deze beslissing enkel betrek had op zekere feiten waarop de voorzitter van den jury bevestigend antwoordde.

Na de uitspraak der jury, verklaart Callemin dat Dieudonné gansch onplichtig is aan den aanslag der der Ordener-straat. Dieudonné was er niet bij. Hij, Callemin, heeft den geldzak van Gaby afgenomen en het is Garnier die op den geldomhaler heeft geschoten. Dieudonné wordt onplichtig veroordeeld.

De Boé verklaart dat de gezegdens van Callemin echt zijn. Hij zegt niet te willen spreken tijdens de debatten daar hij zijne makkers niet beschuldigen wilde.

Uitspraak :

Het Hof heeft om acht ure uitspraak gedaan als volgt :

Dieudonné, Callemin, Monnier en Soudy worden ter dood verwezen.

Tot levenslangen dwangarbeid Carouy en Medge.

De Boé en Benard 10 jaar opsluiting.

Kibalchiche, en Poyer tot 5 jaar opsluiting.

Guillemin insgelijks 5 jaar alsook Crozat de Fleury.

Dettweiler en Beloni, 4 jaar opsluiting.

Reinett, 1 jaar opsluiting.

Jourdan en Couzy, 18 maanden opsluiting.

Rodriguez, vrouw Maitrejean, vrouw Schoofs en Barbara Leclerco werden vrijgesproken.

Carouy zelfmoord zich

Carouy heeft zich donderdag morgen gezelfmoord in de conciergerie

Nadere inlichtingen.

Na de zitting werden al de betichten die veroordeeld waren naar hunne cellen in de Conciergerie overgebracht.

Carouy zegde tot den bewaker, op het oogenblik dat hij zijne cel binnentrad :

Ik ben gelaten in mijn lot. Laat mij nu maar alleen !

De bewaker sloot de deur, doch eenige oogenblikken later hoorde hij den betichte akelige kreten slaken. Verscheidene bewakers snelden toe, drongen de cel binnen en vonden Carouy uitgestrekt en reutelend op zijn bed liggen.

Eenige stonden nadien blies hij den adem uit.

De bestuurder van de Conciergerie verwittigde onmiddellijk de minister van justicie.

In de kleederen van Carouy vond men een pak, bevattende wit poeder. Het pak werd naar het laboratorium gezonden, waar het zal onderzocht worden.

Het lijk van Carouy werd naar de Morgue overgebracht, waar het zal geschouwd worden.

Rusland.

— DE MISDAAD EENER MOEDER — Vreeselijke geschiedenissen komen er uit Rusland genoeg, maar de volgende, door een blad uit Tomsk meegedeeld, is wel een der afschuwelijkste.

Eene jonge weduwe van Kamyschenki, gouvernement Tomsk, was smoorlijk verliefd geworden op een jongen boer, wonende in een naburig dorp. Zij besloten te trouwen ; maar de weduwe had drie kinderen, waarvan het oudste, een meisje, slechts 6 jaar telde. De toekomende van de jonge vrouw weigerde de kinderen bij zich te nemen, nuttelooze monden, zegde hij. De moeder besloot er zich van te ontmaken. Maar noch de man noch de vrouw kon er toe besluiten ze te dooden ; elk hunner wilde er den ander mee gelasten. De vrouw nam eindelijk een besluit. Zij gelastte een man, voor de kleine som van 50 kopeken, de drie kinderen mee te nemen naar het bosch en de kerel bracht ze in eene verlaten hut, waar hij ze moeterziel alleen achterliet, ver van alle woningen. 't Was avond. De kinderen poogden vruchteloos zich te verwarmen, door rond de hut te loopen, want men vond veel sporen van kleine voetjes rond de hut. Eindelijk, vermoeid en zeker na veel geweend te hebben, hadden zij zich dicht bij elkander te slapen gelegd. Het vroos 30 graden onder zero. Toen den volgenden dag iemand met een hond voorbijging, begon het dier hevig te blaffen en sprong naar de hut. Zijn meester volgde hem en ontdekte de drie kinderen, doodgevroozen en met op de wangen dikke tranen tot ijs versteven. De moeder en haar medeplichtige zijn aangehouden.

Spanje.

DE SCHRIKKELIJKE RAMP TE GIJON. — DYNAMIET GESPRONGEN. — Nabij de haven van Messel, in de provincie der Austries, is men toegenwoordig bezig groote wegruimingswerken uit te voeren om er groote gebouwen te kunnen oprichten. Ploegen werklieden doen bij middel van dynamiet groote massa's rotsen springen. Gisteren bevond men zich voor een grooteren blok en verdubbelde de hoeveelheid dynamiet.

In den omtrek wachtte eene talrijke menigte den uitslag der ontploffing af.

Deze was bijzonder hevig. Stukken rotsen vlogen zeer ver en kwamen terecht op de toeschouwers, waarvan er een 70tal gedood werden en een honderdtal gewond.

Tusschen de dooden bevindt zich een generaal.

Volgens later berichten zouden er 200 gekwetsten zijn.

Een honderdtal personen werden bedolven.

Duitschland

EEN LIJK IN EEN REISKOFFER. — Te Hamburg heeft men op den koer van een huis een reiskoffer ontdekt welke het lijk bevatte van een meisje ongeveer 24 tot 30 jaar oud en die, volgens de bestatigingen van de geneesheeren, nog niet lang was vermoord. De persoonlijkheid van het slachtoffer is vastgesteld ; het is zekere Martha Pieckl, winkeljuffer. De policie is op zoek om deze geheimzinnige zaak klaar te trekken.

— Op 31 Januari viel er te Berlijn eene laag sneeuw van omtrent 10 centimeters dikte. Daar de straten der hoofdstad bijna elf millioen vierkante kilometers beslaan, vertegenwoordigde die ruim een millioen kub. meters. Het wegruimen werd bevorderd door den dooi. Zes-en-twintig sneeuwploegen werden aan 't werk gesteld en twaalf uren later waren de voornaamste straten gezuiverd. Na 24 uren was alles weg. De stad Berlijn moest hiervoor 144,334,60 fr. betalen.

BINNENLAND.

Het fiasco Boël-Warocqué

Zooals men weet hadden MM. Boël en Warocqué de nijveraars des lands gevraagd bijeen te komen in het hotel van den kasteelheer van Mariemont, te Brussel, om te onderzoeken of er geen reden was tusschen te komen in zake de algemeene werkstaking.

Deze vergadering heeft woensdag morgend plaats gehad.

M. WAROCQUÉ heeft lezing gegeven van eene lange dagorde, volgens welke het schild der monarchie inroepend, de nijveraars zouden gevraagd hebben aan de socialisten en de regeering af te zien, de eerste van de stakingsontwerpen, de tweede van de weigering eene herzieningscommissie te noemen.

M. GREINER heeft tegen die dagorde eene motie gesteld, zeggende dat er geen reden bestond om tusschen te komen.

M. WAROCQUÉ vroeg dan dat de vergadering ten minste het initiatief zou steunen van de burgemeesters der provinciale hoofdsteden.

Na eene bespreking, die tamelijk levendig was, zijn de voorstellen van M. Warocqué verworpen, bijna eenparig, door de 60 nijveraars die de vergadering bijwoonden.

Een twaalftal leden ten hoogste staken de hand op bij den tegenoproep.

't Is een « fiasco » evengroot als de buik van den afgevaardigde van Mariemont.

— BERICHTEN... — De weerprofeet Jonon, die ons een tiental dagen geleden de op voet zijnde verandering voorspelde en de hevige koude aankondigde, laat nu vernemen dat de laatste week van februari, naar allen schijn, buitengewoon zacht zal zijn, en heldere zon zal schijnen en de werken in den tuin en op het veld zullen kunnen aangevangen worden.

We zouden ditmaal bepaalt den winter achter den rug hebben.

— IN EEN DORSCHMACHIEN VERMORZELD. — Op 't pachthof van Lodewijk Van der Vorst, te St-Margaretha-Houthem, werkte een dorschmachien. Een gebuur Joz. Thijs, kwam zien hoe het machien draaide naderde te dicht en werd door een slagriem getroffen. De ongelukkige, medegerukt, werd door het raderwerk vermorzeld. Thijs laat eene weduwe en kinderen na.

— TRAGISCHE BRAND. — Zaterdag namidag, om 4 ure ontstond er op het appartement, 2e verdiep, in de Groenstraat, te Brussel, betrokken door de echtgenooten Avion, brand. De pompiers snelden onmiddelijk toe en reeds was het huis met eenen stikkenden rook vervuld. Toen men al volop aan het blusschen was, vernam men dat mevr. Scots, drie dagen geleden in het kraambed gekomen en wier kind 's morgens begraven was, nog op het zolderkamertje was.

Eene moedige voorbijganger stormde door de vlammen en rook naar boven rukte de zieke van haar bed, struikelde met zijn last, viel, en kon zich nog met moeite oprichten, half verstikt door den rook, maar slaagde er met de vrouw door het dakvenster op te geraken en aldus eene naburige wo bereiken, waar vrouw Scots, dank zij de van een dokter, kon bijgebracht worde zorgwekkende toestand werd zij naar het huis overgebracht.

Het appartement, waar het vuur uitgeba was, brande gansch uit.

— **Huis THOMA-BROUHA** L 10, Kathedraalplaats. — Wolle-, Zijde- goed. — Gemaakt linnengoed voor Dame Men spreekt vlaamsch.

ISEGEM — MOORD OP EENE RENTENIERS — De vensterblinden van de oude rentenier Eugenia Angelus waren maandag namid nog gesloten en de geburen, die dit ver rustte, vertelden het aan de policie.

Agenten kwamen langs de achterplaats nen en vonden in eene bovenkamer de vro dood te midden van eenen bloedplas.

Het hoofd moet met een stomp voorwer bersten zijn geslagen ; men ontwaarde de s ren van vier slagen, links van het hoofd, op neus, den mond en de kin. De schedel gebroken.

Niets was in het huis verplaatst, geene en kas was opengebroken en op alle deuren sta de sleutels. De moordenaar was langs de vo deur uitgegaan en had deze zelfs niet op s getrokken.

De oude dame was zeer rijk. Zij had e zuster, die kloosterlinge is te Oostende, en nog bloedverwanten te Roeselare. Zij had hare kosten de kerk van het H. Hart laten bo wen, gelegen naast hare woning, en onla door haar aan de stad geschonken.

Eene buurvrouw heeft aan de policie signalement meegedeeld van eenen persoon, d zij er gisteren heeft zien binnengaan. Het pa ket van Kortrijk onderzoekt.

Tragische inbraak te Meysse.

Zie «Postryder» van Woensdag.

TWEE AANHOUDINGEN TE ANTWERPEN. — policie te Antwerpen was ingelicht geworde dat een persoon aldaar wonende, Paradij straat, Zondag zijnen knevel had doen afsch ren, en dat hij scheen eene kogelwonde aan d wang te hebben.

De persoon in kwestie werd door de polic ondervraagd, en beweerde dat de wonde i zijne wang was veroorzaakt door eene bran dende sigaar. Bij eene huiszoeking in zijne wo ning vond men een bebloed hemd, een beblo de frak en een bebloede krawat.

De kerel die nog eene gevangenisstraf moes uitdoen, wegens baldadigheden in Juni laats te Berchem gepleegd, werd in hechtenis ge houden.

Frans V..., bijgenaamd 't Konijn, wonend Langevaakstraat, te Antwerpen, werd in ver band met deze eerste aanhouding, in hechteni genomen. Beiden geven een verschillig alib op, voor den nacht van het drama.

Vijfvoudige aanhouding.

Sedert Maandag volgde de policie van Brussel een spoor dat uitgaf in een logementhuis, op de grensscheiding der gemeente Molenbeek gelegen.

Dinsdag morgend, zeer vroeg, boden een policie-officier en zes zijner manschappen, allen in burgerskleederen en gewapend, zich in het logementhuis aan.

Terwijl de uitgangen streng bewaakt werden, drong men naar boven en hield drie kerels en twee vrouwen aan, die reeds verscheidene veroordeelingen ondergingen en bij de policie zeer zwart aangeboekt staan. Zij boden met den minsten tegenstand en werden opgesloten.

De toestand van den gendarm Heldenberg is zeer erg ; men denkt niet dat hij den avond zal door doorbrengen.

Een der aangehoudene is zekere Frans Beeraerts, 25 jaar oud, kamionneur van beroep, doch men vermeent dat hij eerder van diefstal leeft. Men weet dat op de plaats waar de gendarm Van de Wouwer werd gedood, eene klak en een stuk horlogieketting werd gevonden. Frans Beeraerts werd in het bezit gevonden eener ketting juist van gelijk metaal en gelijk bewerkt, als het gezondene stuk. Ook is het gekend dat Beeraerts den Zondag morgend, geen hoofddeksel hebbende, eenen hoed van zijnen broeder droeg.

VOOR TWEE VADERS

TAFEREELEN

uit het leven der Pauzelijke Zouaven

10e vervolg

— Dat zijn de gevallen maar ! spreek mij daar niet van ; ik weet het genoeg ; want ik ben in Spanje geweest, en dat land ligt vlak tegen over Italië. 't Is me geene kleinigheid, eene reis naar die streken !

— O neen, Peerjan : de reis is thans zoo erg niet meer als in uwen tijd ; de stoom heeft alles heel wat gemakkelijker gemaakt.

— Dat is waar, zei de veldwachter. In alle geval, het zijn dappere gasten, en die Schrambeek eer aandoen.

Eindelijk eenen morgen, dat mevrouw Morren zich juist ten huize harer zuster begeven had, kwam de zoolang verwachte tijding aan : een brief met het postmerk van Rome.

Met haastige angstvalligheid werd de omslag eer gescheurd dan wel losgemaakt, en er vielen twee vellen papier op tafel. Victor, in twijfel of zijne ouders reeds te Schrambeek zouden gevestigd wezen, had zijnen brief bij dien van Jozef gevoegd, of beter, de beide jongelieden hadden samen geschreven, en het tweede blad was alleen een naschrift van Victor voor zijne moeder.

« Wij zijn, » zoo schreven de moedige jongelingen, « dezen avond te Rome aangekomen, en wij kunnen den bode van morgen niet laten vertrekken, zonder u deze weinige woorden te doen geworden om u aan te kondigen, dat onze reis, zoo te zee als te land, allerbest is afgeloopen. Verleden dinsdag namiddag uit Parijs vertrokken, zijn wij des woensdags in den morgend te Lyon en 's avonds te Marseille aangekomen.

« Bij gebrek aan rechtstreeksche scheepvaart moesten wij de reis naar Civita-Vecchia afdoen langs Livorno, waar wij vrijdag in de namiddag zijn aan wal geloopen. Daar het vaartuig er dien dag in de haven bleef ankeren, zijn wij aan land gestapt om Livorno te zien. Het is eene schoone stad, en waar veel leven is : zij is heel regelmatig gebouwd en de huizen zijn er zeer hoog. Wat er merkwaardig is om zien, is vooral de groote fontein, waar het water der stad door gevoerd wordt, en de joodsche tempel, die niet zeer groot is, maar van eenen ongehoorden rijkdom in marmer. Wij hebben tegen den avond Livorno verlaten, terwijl de zee zoo kalm en effen was als een meer, en des zaterdags 's morgens landden wij aan te Civita.

« Hoe groot was onze vreugde, toen wij ontscheepten op dien bodem, waarnaar wij zoo vurig verlangd hadden. Wij zouden ons op den grond geworpen hebben om die aarde te kussen, die ons hart zoo dierbaar is als Palestina het den kruisvaarders wezen kon.

» Maar hoe u het geluk beschrijven, waar onze boezem van overstroomde, toen wij, van uit den spoortrein, langs den boord des Tibers, vooreerst de basiliek van San-Paolo en vervolgens Santo-Maria-Maggiore met nog andere hoofdkerken van Rome in het oog kregen ! toen wij afstapten nabij de Porta Portese, en er door verschillende onzer medevaderlanders, die ons reeds waren voorgegaan, werden onthaald !

« Onwetens » — zoo schreef Victor voort — « murmelde ik de schoone verzen, waarmede Tasso de aankomst der kruisvaarders voor Jeruzalem beschrijft ; want Rome — mijn Jeruzalem — lag daar voor mij ; en ik vond geene andere woorden om mijne gevoelens uit te drukken, dan die van de dichterlijke taal des Italiaanschen zangers. *Ecco*, zoo sprak ik,

Ecco apparir Gerusalem si vede,
Ecco additar Gerusalem si scorge ;
Ecco da mille voci unitamente
Gerusalemme salutar si sente....

« Doch, » zoo luidde de brief verder, « wij mogen Marten niet vergeten. O ! hij is zoo tevreden, en hij zegt, dat hij niet zou willen terugkeeren al gaven wij hem twee duizend frank. Hij is zeer kluchtig en heeft ons onderweg dikwijls vermaakt. Als hij in eene stad was en dat wij hem er zijn gevoelen over vroegen, was zijn antwoord :

« — Mij dunkt, dat wij te Lier zijn of te Antwerpen... Om de reis naar Rome te doen, geloof mij, dat is mij niet meer dan een paar versleten klompen aan stukken te slaan (1). »

« En toen wij hem daareven vroegen, of hij niets aan zijne moeder te melden had gaf hij ons ten antwoord : — Schrijft haar dat alles wel is ; dat ik zeer tevreden ben ; dat de vijf en twintig frank nog geheel ongeschonden zijn, en dat zij groot gelijk had, toen zij mij zeide : Met vragen komt men te Rome, en : Ge zult er niet all en zijn. »

Op zulken blijden trant, die meer dan genoeg van hunne tevredenheid getuigde, gingen Victor en Jozef nog verder voort in hunnen brief, om hem eindelijk met de belofte van spoedig nieuws en het verzoek van eenig antwoord te sluiten.

Victor had nog op een los blad voor zijn moeder, in het bijzonder de volgende woorden geschreven :

« Dierbare moeder, ik zou mijn onderhoud nog willen verlengen ; want ik smaak een groot genoegen in met u te spreken ; ik zou u al de schoonheden willen mededeelen, die ik tot nu toe gezien heb, maar de tijd ontbreekt mij. Ik zal u niet zeggen, dat ik vermoeid ben van de reis, *want dit is niet*, ofschoon ik maar eenen nacht te Marsilië heb doorgebracht. Het is omtrent half elf uren ; nogmaals ik moet u verlaten. Onze scheiding heeft mij zeker gekost ; maar de beweegreden, die er mij toe aangedreven heeft, is een groote troost voor mij, en ik bedank den Heer, mij eens het offer ingespeld te hebben, dat ik voor hem gedaan heb.

« Dierbare moeder, dat de heilige beweegreden, die u van uwen kant heeft aangezet om mij aan den heiligen Vader op te offeren, u ook ten troost diene en u te eene maal jegens mij gerust stelle. Vooral wees niet droevig : integendeel verheug u, zooals ik, over den edelen plicht, dien wij vervullen.

« Vaarwel, lieve moeder ! ik omhels u uit geheel mijn hart, evenals vader, dien ik u bid met dubbele liefde te beminnen : voor u en voor mij ; en ik eindig, zeer dierbare moeder, met u uwen zegen te verzoeken.

« Uw VICTOR. »

Zijn dat niet de ware klanken van het geloof en van de heldhaftigheid : de groot te eenvoudigheid met de verhevenste offers gemengd ?...

Victor en zijne makkers, kort na hunne aankomst bij de zouaven ingelijfd, zouden eenige dagen te Rome vertoeven, vooraleer hunne gezellen in het kamp van Collescipoli te vervoegen : zij hadden dus het genoegen de schoonheden der Eeuwige Stad naar lust te beschouwen en te bewonderen.

Men oordeele, of Victor, die een hartstochtelijk minnaar der oudheid was, er aan te kort bleef om ze in al zijne deelen te doorkruisen. Beurtelings doorliep hij de boekzalen van het Vaticaan en van de Minerva, de Museums en de galerijen van standbeelden en tafereelen ; hij vergat de gedenkstukken der oude Romeinen niet, het Forum, het Kapitool, den tempel van Vesta, de Termen ; doch vooral — als een vurige Katholieke, die hij was — vooral kon hij zich niet verzadigen aan de beschouwing der wonderen, waarmede de christene kunst Rome's bodem als bezaaid heeft : hij hadde uren en uren doorgebracht onder de reuzengewelven van S.-Pieters, voor het graf van den prins der Apostelen tusschen de eerbiedwaardige wanden van Santa-Maria-Maggiore of van S.-Jan van Laterane, of in de wijde beuken van eenige der andere basilieken van Rome.

Met bijzondere voorliefde nog doorliep hij de Catacomben, die aloude getuigen van de godsvrucht en van den heldenmoed der eerste Christenen. Met een vurig geloof knielde hij neder, in de *cubicula*, voor de grafplaatsen der martelaren, en vernieuwde er zijn voornemen, naar hun voorbeeld, zijn leven edelmoedig ten beste te geven ter verdediging der rechten van onzen heiligen godsdienst.

Eens was hij in gebed verzonken voor de graven der Pausen in de tweede verdieping der Catacombe van Santo-Callisto, en het scheen hem, die glorierijke belijders uit hunne rust te zien opstaan, gansch vlammend van een bovennatuurlijk vuur, en hem dacht te zien, hoe zij een deel van dien gloed in zijne borst overstortten, en hij voelde zijn bloed sneller door zijne aderen stroomen, en zijnen boezem zwellen van eene ongekende kracht.

Eene andere maal bezocht hij, met Jozef en Marten, de basiliek van den H. Sebastianus, en ook hier voelde hij zich vervuld van eene gansch nieuwe sterkte, bij de gedachte aan dien roemrijken heilige, die het eerst den titel van *Verdediger der Kerk*, ontvangen mocht.

Doch niets kon zijne voldoening meer ten top voeren dan het zien van den welbeminden Vader der geloovigen, van den zoeten Pius IX, en hij weende van aandoening, telkenmale dat hij het geluk had, den zegen te ontvangen van die hand, aan wie de Heer de sleutels des hemels heeft toevertrouwd. Zijn heil moest evenwel nog verder gaan ; hoor, wat hij eenige dagen later aan zijne moeder schreef :

« Zeer dierbare moeder,

« Welk een geluk ! Ik bezit mij niet van vreugde ! Wij hebben een verhoor gehad, Jozef, Marten en ik, bij den H. Vader. Ik weet waarlijk niet, hoe er u van te spreken om u eene voldoende gedachte te geven van zijne goedheid en van den grooten en zoeten indruk, dien hij op mij gemaakt heeft.

« Het is Zijn Eerwaarde M. S***, die ons niet alleen het geluk verschaft heeft Zijne Heiligheid te zien en te spreken, maar nog daarenboven eene onschatbare gunst, zooals ik u weldra zal verhalen.

« Het is dezen avond, dat wij in gehoor ontvangen zijn. Terwijl M. S*** bij Zijne Heiligheid was, bevonden wij ons in de voorzaal, waarvan wij een kluchtig voorval hebben medegedragen. Er waren daar, zoo als gewoonlijk, verscheidene dienstdoende prelaten, kapelanen en andere personen, allen in 't purper gekleed gelijk bisschoppen. Verbeeld u, dat wij zeer lang gepraat hadden met eenen hunner, die, buiten zijnen purperen toog, nog eenen purperen ring droeg ; eindelijk, niet in acht nemende, dat hij geen kruis op de borst had, aanzagen wij hem voor eenen bisschop ; hij had er overigens geheel de waardige houding van. Wij noemden hem dus *Monseigneur* zoolang ons gesprek duurde. Wij verlieten hem eindelijk en vroegen aan den kapelaan van den H. Vader den naam van den bisschop, met wien wij daareven gesproken hadden. Deze gaf ons ten antwoord, dat het eenvoudig de kamerdienaar van Zijne Heiligheid was. Wij lachten hartelijk over onze misgreep ; doch er was inderdaad reden om zich te vergissen.

« Ondertusschen was het verhoor van M. S*** geëindigd, en hij riep ons om bij den H. Vader ingeleid te worden. Treffend oogenblik ! onze harten kloppen hoorbaar in de borst. Wij worden binnengebracht in eene kleine zaal, wier versiering uiterst eenvoudig is. Wij naderen volgens de gewone plichtplegingen, en bevinden ons voor de voeten van den goeden en grooten Pius IX ! Ik kan u niet zeggen, welke ontroering mijn binnenste alsdan overweldigde !... Moeder, ik ben reeds meer dan genoeg beloond voor mijn besluit.

« Na ons zijnen ring geboden te hebben, klopte de H. Vader ons beurtelings zachtjes op den schouder en zeide :

— « Ha, ha ! mijne zouaven. Gij zijt Belgen, geloof ik ?

— « Ja, H. Vader, gaf ik ten antwoord. En onze familie zendt ons aan uwe voeten, om aan Uwe Heiligheid hare gevoelens van eerbied en ware verkleefdheid te betuigen.

« De H. Vader vroeg met eene teedere bezorgdheid naar onze ouders en aanverwanten, en was zichtbaar getroffen, toen hij hoorde, dat Jozef zich geofferd had om de genezing zijner moeder te bekomen. Ik heb hem van u gesproken, moeder, en ook van vader ; hij heeft mij beloofd voor u beiden te bidden.

['T VERVOLGT].

1) De lezer zal misschien meenen, dat al deze bijzonderheden louter vruchten zijn van de verbeelding des schrijvers. In dit geval zou hij zich bedriegen : bovenstaande brief is, op eenige kleine veranderingen na, die door het verhaal vereischt werden, letterlijk het schrift van een pauselijken zouaaf. Wat de hier nog haalde woorden van Marten betreft, zij hebben, buiten die der namen, geene verandering ondergaan. Evenzeens berusten vele der reeds beschreven tooneelen, zoowel als verscheidene, die nog zullen volgen, op echt historische gebeurtenissen, en voor het algemeen hoede men zich verzekerd, de dat verbeelding minder aandeel heeft in onze schetsen, dan men het wel licht zou denken.